

Arrest

nr. 216 364 van 4 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 5 december 2018 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 21 december 2018.

1.3. Op 9 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 januari 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger en u bent geboren in de stad Caracas. U woonde echter in Guasdalito in de staat Apure. U bent gehuwd met V.(...) R.(...) D.(...) D.(...) C.(...) en zij verblijft nog steeds in Guasdalito samen met jullie twee kinderen. Ze werkt er voor het ministerie van onderwijs als leerkracht. In 2013 behaalde u een ingenieursdiploma en na een stage bij het staatsoliebedrijf PDVSA werkte u voor verschillende bedrijven in onderaanneming voor de PDVSA. In 2014 werd u lid van de oppositiepartij 'Primero Justicia'. U had geen activiteiten voor deze partij en u betaalde nooit een bijdrage. In datzelfde jaar nam u wel deel aan een vreedzame studentenbetoging in de staat Lara. U was gewoon deelnemer en u kende geen problemen tijdens of na deze betoging. In 2015 waren er overstromingen in uw regio en er waren problemen met de verdeling van hulpgoederen. U werd tegengehouden toen u op weg was met levensmiddelen die u zelf had aangekocht voor uw familie. Een generaal beschuldigde u van smokkel. U werd gedurende twee uur vastgehouden en dan zonder meer vrijgelaten. Uw voedingswaren werden niet in beslag genomen. In de periode 2016/2017 nam u nog deel aan een aantal manifestaties. U kende geen problemen tijdens deze manifestaties maar u stelt dat regeringsgezinden zich mengden tussen de demonstranten en foto's namen van deelnemers. U acht het niet uitgesloten dat ook u werd gefotografeerd en geïdentificeerd. Daarnaast was u getuige van corruptie tijdens uw werkzaamheden op sites van de PDVSA. Zo was u er getuige van dat er koper werd gestolen en dat achtergelaten transformatoren werden geplunderd door colectivo's. U nam hier foto's van en één keer werd u betrapt toen u foto's aan het nemen was van personen die transformatoren plunderden. Er werd een bewakingsagent op u afgestuurd maar nadat u zei dat u enkel foto's nam van achtergelaten putten om deze te kunnen registreren werd u ongemoeid gelaten. Toen u in februari 2018 op weg was naar de stad Barcelona in de staat Anzoategui werd u gedurende een uur achtervolgd door een andere wagen. U ging ergens binnen, wachtte twee uur en zette dan uw weg verder. Op 31 mei 2018 reed u naar het paspoortbureau in Apure om een paspoort voor uw dochter af te halen. Vlak bij het paspoortbureau werd u aan een licht tegen een lage snelheid aangereden door een wagen die u de pas wilde afsnijden. Er was slechts lichte schade en geen gewonden. Volgens u werkten de inzittenden van de andere wagen voor de overheid. U werd er door de politie mee bedreigd dat uw wagen in beslag zou worden genomen en u werd onterecht als schuldige van het ongeval aangeduid. Nadat de autoriteiten al uw documenten hadden nagekeken en vastgesteld hadden dat u met alles in orde was mocht u zonder meer beschikken met uw wagen. Dit ongeval had voor u geen verdere gevolgen. Op 13 juli 2018 was u 's avonds laat samen met een vriend en uw oom onderweg van Barquisemeto naar Barinas. U merkte dat u achtervolgd werd door een wagen van de Sebin (de inlichtingendienst). U begon sneller te rijden maar ze bleven u achtervolgen. Na ongeveer een half uur naderde u een muur en de andere wagen reed u van de weg af waardoor u tegen een geparkeerde vrachtwagen botste. Uw wagen ging overkop en uw medepassagiers lieten het leven. U kon uit de wagen kruipen en u begaf zich naar de vrachtwagen en vroeg de chauffeur waarom hij op de weg stond geparkeerd en niet op de pechstrook. Hij pleegde vluchtmisdrijf, net zoals de leden van de inlichtingendienst. Een andere vrachtwagen passeerde en verwittigde de politie. Toen de politie ter plaatse kwam vroegen ze smeergeld, maar u weigerde te betalen. U werd meegenomen en getest op alcohol en drugs. De volgende middag werd u vrijgelaten. Er werd geen vervolging tegen u ingesteld noch door de overheid noch door de families van de slachtoffers. U meent dat de inlichtingendienst u wilde vermoorden omdat u beschikte over informatie over frauduleuze praktijken bij de PDVSA. Terug in Guasdalito reisde u naar Colombia om eten te kopen. Op de terugweg, in Venezuela, werd u tegengehouden door gewapende personen die geld vroegen. Toen u zei dat u geen geld had richtten ze een wapen op u en bedreigden ze u met de dood. Uiteindelijk namen ze uw gsm en lieten ze u gaan. Eén van de daders had een muts op met een symbool dat gebruikt wordt door regeringsgezinde groeperingen. Achteraf vernam u van een collega dat het Tupamaros waren die werkten voor de regering. U ging verschillende keren tevergeefs naar het politiebureau om aangifte te doen van het voorval. U vreest ook dat de Tupamaros en andere colectivo's die in Guasdalito actief zijn u opnieuw zullen viseren. Op 3 december 2018 hebt u Venezuela legaal verlaten samen met uw zus C.(...) S.(...) W.(...) L.(...) (CGVS 1801482, O.V. 8.754.066) en uw neef D.(...) L.(...) R.(...) A.(...) (CGVS 1801483, O.V. 8.754.065). U voegde tot slot toe dat uw dochtertje, die nog steeds in Venezuela woont bij uw echtgenote, lijdt aan een nierziekte die in uw land van herkomst niet kan behandeld worden. Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten voor: uw huwelijksakte en geboorteaktes van uw gezinsleden, werkbadges ter staving van uw beroepsactiviteiten, een attest van de MUD van de staat Lara betreffende uw politiek engagement, documenten over het auto-ongeluk dd. 31 mei 2018, documenten over het ongeval waarbij twee doden vielen dd. 13 juli 2018, Venezolaanse medische attesten van u en uw gezinsleden, foto's van de auto-

ongelukken en de schade aan uw wagen, foto's die u in het geheim zou genomen hebben op uw werkplaats, en foto's van een overstroming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u was immers niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleken – en het feit dat u bij aankomst in België niet over toereikende bestaansmiddelen beschikte voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien heeft u gepoogd de autoriteiten te misleiden door valse informatie te verstrekken aangaande uw asielmotieven (zie verder).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u persoonlijk deel uitmaakt van de oppositie tegen de regering van president Maduro. Zo stelde u dat uw familieleden destijds de oppositiepartij Copei hebben opgericht (CGVS, p. 6). Uzelf weet echter niet te zeggen wanneer deze partij werd opgericht en u moest tevens toegeven dat u niets weet over de ideologie van deze partij (CGVS, p. 6). Uw onwetendheid over de partij die door leden van uw familie werd opgericht relateert uw persoonlijk politiek engagement. U zou zelf lid geweest zijn van de oppositiepartij Primero Justicia sinds het jaar 2014. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nooit enige activiteiten hebt gehad voor deze partij, u zou enkel hebben deelgenomen aan een aantal manifestaties (CGVS, p. 6 en 7). Uw verklaringen over uw beweerd deelname aan manifestaties zijn echter helemaal niet consistent. Zo stelde u aanvankelijk dat u in het jaar 2014 deelnam aan een vreedzame studentenbetoging in de staat Lara. U voegde toe dat u slechts eenmaal hebt deelgenomen en dat u daarna niet meer bent gaan betogen. Meteen daarop wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u in de periode 2016/2017 ongeveer zeven maal hebt deelgenomen aan een manifestatie van de oppositie (CGVS, p. 7 en 8). Treffend is ook dat u zelf aangeeft dat u niet over enig (begin van) bewijs beschikt van uw deelname aan de door u vermelde manifestaties. Dat u zelfs niet beschikt over één foto waarop u te zien bent tijdens een manifestatie is op zijn minst bevreemdend te noemen (CGVS, p. 8). Maar hoe dan ook, dient opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u slechts een gewoon deelnemer was en nooit problemen kende tijdens de manifestaties (CGVS, p. 7). Gevraagd of u concrete aanwijzingen hebt dat er tijdens de manifestaties foto's van u zouden genomen en doorgegeven zijn, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 13). U stelde daarnaast te beschikken over een certificaat dat aantoonde dat u deel uitmaakt van de oppositiepartij Primero Justicia (CGVS, p. 7). Het door u voorgelegde attest is echter afgeleverd door de MUD (Mesa de la Unidad Democrática), een coalitie van verschillende Venezolaanse oppositiepartijen. Dat u lid zou zijn van Primero Justicia wordt in dit attest nergens vermeld. Er wordt echter wel verklaard dat u een activist bent en sinds 2014 op actieve wijze hebt deelgenomen aan alle initiatieven, hetgeen niet overeenstemt met uw verklaringen (u zou sinds 2014 slechts aanwezig geweest zijn op een achttal betogingen als gewoon deelnemer) en dus nog verder afbreuk doet aan uw voorgehouden politieke profiel. Hoe dan ook hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst geïsoleerd zal worden als politiek activist.

Vervolgens dient opgemerkt dat u evenmin aannemelijk hebt gemaakt dat u in Venezuela geïsoleerd werd door de overheid en collectivo's - verbonden aan de overheid - omdat u informatie zou hebben

gehad over corruptie bij de staatsoliemaatschappij *Petróleos de Venezuela (PDVSA)* waarvoor u jarenlang zou hebben gewerkt (CGVS, p. 8, 12 en 13). U verklaarde dat er transformatoren ontmanteld werden door *collectivo's* en dat er zaken gestolen werden en dat u hiervan foto's had genomen. Bij één van deze gelegenheden zou u betrappt zijn. Een bewaker sprak u aan en u zei dat u enkel foto's maakte van achtergelaten putten om deze te kunnen registreren. Daarop kon u gewoon beschikken zonder dat er verder enige aandacht aan u werd besteed (CGVS, p. 13). Dat u op heterdaad betrappt werd en dat u zonder meer mocht beschikken is echter niet geloofwaardig. Bovendien kon u daarna gewoon blijven verder werken voor de PDVSA en had u nog steeds toegang tot hun sites (CGVS, p. 12 en 13). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat duizenden werknemers van de PDVSA werden ontslagen omdat ze zich kritisch hadden uitgelaten tegen de overheid. Het bedrijf staat ook sinds november 2017 onder militair toezicht en het eist strikte politieke loyaliteit aan de overheid. Ook onder het bewind van voormalig president Chavez werd er gedreigd met ontslag als men zich niet loyaal opstelde ten opzichte van de regering. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat u, die verdacht werd van het fotograferen van illegale activiteiten op de sites van de PDVSA, gewoon kon blijven verder werken. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niet rechtstreeks voor de PDVSA werkte maar in onderaanneming via het bedrijf *Sei Electric*, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 12 en 13). Temeer omdat u wel degelijk beschikte over een toegangsbadge afgeleverd door de PDVSA (zie groene map in administratief dossier, stuk 2). Bovendien houdt het geen enkele steek dat ze u zomaar zouden laten gaan om dan achteraf pogingen te doen om u te vermoorden door auto-ongelukken te veroorzaken. Er kan ook verwacht worden dat de inlichtingendienst pogingen zou doen om na te gaan waar u de foto's had bewaard, of u kopieën had en aan wie u uw bewijzen van corruptie en diefstal eventueel had doorgegeven. Logischer zou dan ook zijn om u hier eerst over te ondervragen. In mei 2018 was u het slachtoffer van een botsing tegen lage snelheid, zonder gewonden en met lichte schade. Dat hier sprake zou zijn van opzet, ondanks het feit dat de personen in de andere wagen voor een ministerie zouden werken, blijkt niet uit uw verklaringen. U zegt zelf dat het een banaal ongeval betrof. U beweert dat u onterecht als schuldige werd aangeduid en dat ze uw wagen in beslag wilden nemen. U mocht echter uw wagen behouden en toen bleek dat u verzekerd was en alle documenten van uw wagen in orde waren mocht u beschikken zonder verdere gevolgen (CGVS, p.10 en 11). Uit de door u voorgelegde foto's blijkt bovendien dat er in de wagen die u zou hebben aangereden een kind zat, hetgeen uw veronderstelling dat het om opzet zou kunnen gaan verder ondermijnt (zie groene map in administratief dossier, stuk 4). Wat betreft het ongeval waarbij u 's nachts tegen hoge snelheid tegen een ander voertuig bent gebotst dient opgemerkt dat u hier evenmin aannemelijk hebt gemaakt dat het zou gaan om een opzettelijke poging van de inlichtingendienst om u te vermoorden door u van de baan te rijden. Dat u werd achtervolgd door een wagen van de *Sebin* is een louter blote bewering. Dat u door de politie werd meegenomen en dat u getest werd op alcohol en drugs is niet abnormaal. Er waren immers twee dodelijke slachtoffers en u was de chauffeur. U stelt dat de politie u smeergeld vroeg en ermee dreigde dat u een gevangenisstraf van twee jaar zou krijgen indien u niet betaalde. U betaalde echter niet en werd de volgende middag vrijgelaten. Er werd geen vervolging tegen u ingesteld, noch door het openbaar ministerie noch door de families van de slachtoffers (CGVS, p. 11 en 12). Er dient dan ook opgemerkt dat bovenvermelde feiten, hoe tragisch ook, niet kunnen gekwalificeerd worden als vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève noch gelijkgesteld kunnen worden met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Van het incident waarbij uw gsm werd gestolen door *collectivo's* kan hetzelfde gezegd worden. U stelt dat ze u gewapenderhand bedreigden met de dood en geld vroegen, maar dat ze geen geweld gebruikten en uiteindelijk genoeg namen met uw gsm waarna ze vluchtten (CGVS, p. 13 en 14). Uit niets blijkt dat het om meer zou gaan dan een loutere diefstal en dat u persoonlijk gevisieerd zou worden door deze criminele groepering.

U stelde tot slot dat er in 2015 een overstroming was in uw regio en dat er problemen waren met de verdeling van hulpgoederen. U zou toen gedurende twee uur zijn vastgehouden omdat u onderweg was met voedingswaren en een generaal u verdacht van smokkel van hulpgoederen (CGVS, p. 14 en 15). Dit eenmalig voorval dateert echter van drie jaar geleden en vormde geenszins de aanleiding voor uw vlucht. Bovendien werd u na een tweetal uur zonder meer vrijgelaten en mocht u uw levensmiddelen behouden (CGVS, p. 14 en 15). Hoe dan ook kan dit voorval bezwaarlijk gelijkgesteld worden met vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève noch met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt geenszins dat u persoonlijk gevisieerd werd door de regering van Maduro, de geheime dienst of *collectivo's*.

Dat u niet specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u probleemloos met uw eigen paspoort legaal het land verlaten hebt vanuit een internationale luchthaven.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw professionele activiteiten, uw identiteitsgegevens en deze van uw gezinsleden staan immers niet ter discussie. Dat u in Venezuela tweemaal betrokken was in een auto-ongeluk, hetgeen u aantoont aan de hand van tal van documenten en foto's, wordt evenmin betwist. Uit de foto's van overstromingen kan niets worden afgeleid over uw persoonlijke situatie en uw voorgehouden problemen en uit de foto's die genomen zijn op een industriële site kan geenszins worden afgeleid dat u deze zonder toestemming hebt genomen. Dat er sprake is van corruptie kan hier evenmin uit blijken. Op één van de foto's zijn trouwens twee personen te zien die poseren en hun duim in de lucht steken, hetgeen ook niet strookt met uw bewering als zou u deze foto's in het geheim en zonder toestemming hebben genomen (zie groene map in administratief dossier, stuk 9). Het attest van de MUD werd hierboven reeds besproken. Er dient echter nog toegevoegd te worden dat dit attest een sterk gesolliciteerd karakter heeft. Er wordt met name gevraagd aan het democratisch land waar u zich momenteel bevindt om uw veiligheid en vrijheid te verzekeren. Uit de medische attesten van u en uw gezinsleden kan enkel afgeleid worden dat jullie in Venezuela medische verzorging kregen voor tal van aandoeningen en kwalen. Betreffende de nierziekte van uw dochter die in Venezuela momenteel niet behandelbaar zou zijn, dient opgemerkt dat uw dochter zich nog steeds in jullie land van herkomst bevindt. Daarnaast is de beoordeling van dergelijke problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om

internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat aan uw zus C.(...) S.(...) W.(...) L.(...) de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd toegekend. Uw neef D.(...) L.(...) R.(...) A.(...) kreeg in België de vluchtelingenstatus. Er dient echter opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient beoordeeld te worden. Zo baseerde uw zus zich op de verklaringen van haar echtgenoot M.(...) L.(...) C.(...) M.(...) (CGVS 1701262, O.V. 8.550.068) die zich op zijn beurt baseerde op feiten die plaatsvonden in zijn regio van herkomst, met name San Cristobal in de staat Tachira. Ook uw neef D.(...) L.(...) R.(...) A.(...) (CGVS 1801483, O.V. 8.754.065) baseerde zich op andere motieven dan de uwe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk een verkeerde beoordeling maakt van de socio-economische situatie in Venezuela en dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de COI Focus "Venezuela - Situation securitaire" van 20 april 2018, die werd toegevoegd aan het administratief dossier en op basis waarvan de beslissing genomen had moeten worden. Verzoeker wijst erop dat uit dit rapport onder meer blijkt dat de voedselschaarste een impact heeft op alle Venezolanen en dat de Venezolanen 93% van hun salaris besteden aan voedsel. Hieruit blijkt dus duidelijk dat de socio-economische en voedselcrisis in Venezuela heel zorgwekkend is, wat geenszins blijkt uit de bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vergist zich duidelijk over de omvang van de situatie en de veroorzaakte problemen en beseft niet dat Venezuela door een nooit eerder geziene crisis gaat, aldus verzoeker, die hier onder verwijzing naar voornoemde COI Focus aan toevoegt dat deze situatie het gevolg is van het handelen of de nalatigheid van de Venezolaanse overheidsagenten. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet grondig heeft onderzocht of hij de mogelijkheid heeft om op een menselijke en niet-vernederende wijze te leven in zijn land van herkomst. Hij meent dat de huidige situatie in Venezuela vanuit humanitair of socio-economisch standpunt van uitzonderlijke aard is, het gevolg is van het handelen of de nalatigheid van de Venezolaanse overheidsactoren en gepaard gaat met de onmogelijkheid voor de bevolking om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij zijn kwetsbaarheid voor slechte behandelingen alsook het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken. Hij merkt in dit verband op dat UNHCR stelt dat aan Venezolanen een beschermingsstatus dient te worden toegekend. In zijn "guidance note" van maart 2018 vraagt UNHCR de Staten immers om vluchtelingen uit Venezuela niet terug te sturen naar Venezuela, maar hen eerder tijdelijke bescherming en een verblijfstitel te verlenen. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat de veiligheidssituatie in Venezuela heel zorgwekkend is, dat Venezuela

momenteel een van de meest gevaarlijke plaatsen ter wereld is, met meer dan 73 gewelddadige doden per dag en bijna 27.000 doden gedurende het jaar 2017 en dat Venezuela zo het hoogste aantal moorden in Latijns-Amerika en het Caribisch gebied heeft en op dat gebied dus El Salvador overtreft. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen momenteel de subsidiaire beschermingsstatus toekent aan de Salvadoranen juist omwille van de veiligheidssituatie in hun land (die nu dus minder ernstig is dan de veiligheidssituatie in Venezuela). Ook deze Raad kent de subsidiaire bescherming toe aan Salvadoranen omwille van de veiligheidssituatie in El Salvador (RvV, arrest nr. 156 080 van 4 november 2015; RvV, arrest nr. 156 079 van 4 november 2015). Verzoeker meent dan ook dat ook aan Venezolanen de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden.

2.3. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij licht zijn verzoek toe als volgt: *“Gelet het op het voorafgaande meent verzoeker dat het verwerende partij zijn asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij inzake de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus niet voldoet.*

Hij acht dan ook dat zijn dossier, indien Uw raad dit nodig acht, teruggestuurd moet worden naar verwerende partij voor verder onderzoek.

Verzoeker meent verder dat verwerende partij, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zijn dossier ook eenzijdige wijze heeft geanalyseerd heeft, onder meer wat betreft de veiligheid -, politieke, socio-economische en de voedselcrisis in Venezuela en, in concreto, de terugkeermogelijkheden naar zijn land van herkomst.

Verzoeker meent de situatie in Venezuela dermate volatiel en onvoorspelbaar is geworden dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert (COI-Focus van april 2018) thans te achterhaald is om de betreden beslissing op afdoende wijze te gronden. Uit het rapport blijkt dat de situatie elke dag verslechterd en dat het voedseltekort in Venezuela sterk is toegenomen in de laatste maanden.

Verzoeker meent dan ook dat de beslissing om al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen herbekeken moet worden op basis van actuelere informatie.

Hoe dan ook meent verzoeker dat de GOI-Focus waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, een andere situatie weergeeft dan diegene die in de bestreden beslissing zelf wordt aangehaald en dat bijgevolg de beslissingen niet op afdoende wijze is gemotiveerd. (zie supra).”

2.4.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.2. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer: twee artikels uit “Le Monde” van 31 januari 2019; een artikel uit “De Standaard” van 30 januari 2019; de UNHCR Guidance Note on the Outflow of Venezuelans van maart 2018; het rapport Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight (juni 2018).

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij persoonlijk deel uitmaakt van de oppositie tegen de regering van president Maduro, (ii) hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Venezuela geïsoleerd werd door de overheid en collectieve - verbonden aan de overheid - omdat hij informatie zou hebben gehad over corruptie bij de staatsolie maatschappij Petróleos de Venezuela (PDVSA) waarvoor hij jarenlang zou hebben gewerkt, (iii) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht, (iv) de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus evenmin rechtvaardigt en uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat hij in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar Venezuela, (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en (vi) aan zijn zus C.S.W.L. de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet werd toegekend en zijn neef D.L.R.A. de vluchtelingenstatus kreeg doch zij zich baseerden op andere motieven dan

verzoeker en elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient beoordeeld te worden.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 januari 2019 (CG nr. 1801481), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.7.1. Zo slaagt verzoeker er geenszins in aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst geviséerd zal worden als een politiek activist. Verzoeker verklaart dat hij sinds 2014 lid is van de oppositiepartij Primero Justicia. Hij brengt hiervan echter niet het minste begin van bewijs bij. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij geen lidkaart van de partij heeft doch hij wel beschikt over een certificaat dat aantoonde dat hij deel uitmaakt van Primero Justicia (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is het door hem voorgelegde attest echter afgeleverd door de MUD (Mesa de la Unidad Democrática), een coalitie van verschillende Venezolaanse oppositiepartijen, en wordt in dit attest nergens vermeld dat hij lid zou zijn van Primero Justicia. Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit enige activiteiten heeft gehad voor deze partij, hij zou enkel "een volger" geweest zijn en hebben deelgenomen aan een aantal manifestaties, eenmaal in 2014, drie maal in 2016 en vier maal in 2017. Ook van zijn deelname aan deze manifestaties brengt verzoeker echter niet het minste objectief begin van bewijs bij. Hij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat hij tijdens deze manifestaties nooit foto's heeft genomen "om geen bewijzen te hebben". Aangezien hij werkte voor een staatsonderneming, was zijn deelname immers niet gepast. In voormeld attest van de MUD wordt dan wel gesteld dat verzoeker een activist is en sinds 2014 op actieve wijze heeft deelgenomen aan alle initiatieven. Dit stemt echter niet overeen met verzoekers uitdrukkelijke verklaringen dat hij eenvoudigweg een volger was, dat hij *"niet steeds met de partij kon zijn"* omdat hij moest werken en zijn familie onderhouden en dat hij, behalve zijn deelname aan een achttal betogingen, verder geen politieke activiteiten heeft ontwikkeld (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-8). Aan dit attest kan dan ook geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Dit klemmt des te meer aangezien dit attest een sterk gesolliciteerd karakter heeft. Er wordt immers gevraagd aan het democratisch land waar verzoeker zich momenteel bevindt om zijn veiligheid en vrijheid te verzekeren. Hoe dan ook, nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij (geloofwaardige) problemen heeft gekend omwille van zijn deelname aan de manifestaties. Met betrekking tot de manifestatie in 2014 verklaarde verzoeker expliciet *"Neen, ik had geen problemen zoals ik zei was het een vredelievende manifestatie"* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Nogmaals gevraagd of verzoeker persoonlijk problemen heeft gekend tijdens of na de andere manifestaties, repliceerde hij *"Ja. Na de manifestatie had ik een persoonlijk probleem, dat was omdat ik info had over een project bij de PDVSA en ze wisten dat ik begon deel te nemen aan een politieke partij en nadien heb ik een accident gehad, kort erna en dat was omdat zij me achtervolgden toen ik me verplaatste van Lara naar Barinas. Maar kwam dat door uw deelname aan manifestaties, ja of neen? Ja ze moeten beelden hebben dat ik op de manifestaties was en zijn wisten dat ik bij projecten van de PDVSA was en dat ik vertrouwelijke info had. Ik nam foto's bij projecten in Motival in de staat Anzoategul."* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker tracht de problemen die hij nadien zou hebben gekend (de Raad verwijst dienaangaande naar wat volgt) aldus te linken aan zijn deelname aan betogingen doch hij komt in dit verband niet verder dan loutere vermoedens van zijnentwege dat hij tijdens deze betogingen zou zijn gefotografeerd. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij concrete aanwijzingen heeft dat er tijdens de manifestaties foto's van hem zouden genomen en doorgegeven zijn, moest hij immers toegeven: *"Neen ik heb er geen concrete aanwijzingen van maar het is geweten dat er mensen infiltreerden bij manifestaties en dat die foto's namen. (...)"* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). De Raad acht het overigens volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker inderdaad zou zijn geïdentificeerd als zijnde niet regeringsgezind. Uit

verzoekers verklaring blijkt immers dat hij ook na zijn (voorgehouden) deelname aan manifestaties gewoon aan het werk kon blijven als werknemer van een onderaannemer/consultant bij de staatsoliemaatschappij Petróleos de Venezuela (PVDSA), dit terwijl uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het bedrijf strikte politieke loyaliteit aan de overheid eist en dat duizenden werknemers van de PDVSA werden ontslagen omdat ze zich kritisch hadden uitgelaten tegen de overheid. Zo verzoeker daadwerkelijk zou worden aanzien als een politiek activist, is het dan ook geenszins aannemelijk dat hij gewoon kon blijven verder werken zelfs al werkte hij slechts via een onderaannemer voor PVDSA. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging omwille van zijn (beweerde) deelname aan manifestaties worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.7.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd in diens oordeel dat verzoeker evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Venezuela gevisieerd werd door de overheid en colectivo's - verbonden aan de overheid - omdat hij informatie zou hebben gehad over corruptie bij de staatsoliemaatschappij Petróleos de Venezuela (PVDSA) waarvoor hij (via onderaanneming) jarenlang zou hebben gewerkt. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij geheel in gebreke blijft. Met het verweer ***"Doordat, derde onderdeel, verwerende partij ten onrechte stelt de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk maakt dat verzoeker in Venezuela gevisieerd wordt door de overheid en/of colectivo's omdat hij informatie in zijn bezit heeft gehad over corruptie bij de staatsoliemaatschappij Petroleas de Venezuela (PVDSA) waarvoor, middels een onderaanneming door het bedrijf Sei Electric, verzoeker jarenlang heeft gewerkt;***

Dat verwerende partij het zeer onwaarschijnlijk acht dat verzoeker informatie over corruptie informatie heeft kunnen vergaren zonder ook maar eens daarvoor in de problemen te komen of en zonder zelfs ontslagen te worden als werknemer van PVDSA zonder dat, volgens de informatie die verwerende partij aanhaalt, verzoeker ooit ontslagen werd;

Terwijl dat verzoeker evenwel terecht opmerkte dat hij niet rechtstreeks tewerk werd gesteld door de PVDSA maar dat hij aangesteld was door Sei Electric.

Dat verzoeker dan ook niet ontslagen kon worden door PVDSA.

Dat verzoeker op bladzijden 9 tot 16 op zeer gedetailleerde wijze uitlegt hoe de drie opeenvolgende "auto ongelukken" - en zeker de laatste waarbij 2 doden vielen - in feite pogingen waren om verzoeker te intimideren opdat hij zijn activiteiten zou staken die tot doel hadden bepaalde illegale praktijken van regeringsgezinde groeperingen bloot te leggen;

Dat verzoeker evenmin begrijpt waarom verwerende partij stelt dat de veronderstelling van verzoeker dat het om opzettelijke aanrijdingen gaat ondermijnt wordt door omstandigheid dat er in de één van de wagens die hem aanreed een kind zat;" komt verzoeker immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad herhaalt dat niet in het minst aannemelijk is dat verzoeker na deelname aan manifestaties en het verzamelen van bewijzen van corruptie in het staatsoliebedrijf nog de mogelijkheid zou hebben gehad om voor PVDSA te werken, zelfs al werkte hij er via een onderaannemer, indien PVDSA op de hoogte zou zijn geweest van zijn activiteiten. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt duidelijk dat 2.500 werknemers werden ontslagen omdat ze niet deelnamen aan de optocht pro het regime. Gelet op deze situatie is de Raad van oordeel dat PVDSA zeker geen onderaannemers, of werknemers die voor die onderaannemer werken, zal dulden die ronduit activiteiten tegen het regime pleegt. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk werd gevisieerd door de regering van Maduro, de geheime dienst of de colectivo's.

Dat verzoeker probleemloos met zijn eigen paspoort legaal het land kon verlaten bevestigt overigens dat hij niet specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekers opmerking in het verzoekschrift dat hij via Punta Cana (Dominicaanse republiek), dus van buiten Venezuela, naar België is gekomen en dat hij bijgevolg niet langs de Venezolaanse douaneautoriteiten is moeten passeren om zijn land te verlaten, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit de gegevens vervat in

het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker wel degelijk de Venezolaanse grensautoriteiten is gepasseerd bij zijn vertrek. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij Venezuela op 3 december 2018 heeft verlaten en met het vliegtuig naar de Dominicaanse republiek is gereisd, om vervolgens door te reizen naar België (zie verklaring DVZ, nr. 31). Dit wordt bevestigd door de in- en uitreisstempels in verzoekers internationale paspoort. Hieruit blijkt dat hij Venezuela op 3 december 2018 heeft verlaten via de internationale luchthaven Maiquetía "Simón Bolívar" (zie kopie paspoort vervat in het administratief rapport van de Federale Politie).

2.7.3. Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat zich niet van de indruk kan ontdoen dat de *protection officer* doorheen het persoonlijk onderhoud een ongeduldige en patroniserende houding aannam jegens hem waarvan niet kan worden uitgesloten dat deze een bepalende weerslag heeft gehad op de wijze waarop het persoonlijk onderhoud is verlopen en de wijze waarop de *protection officer* zijn verklaringen heeft geïnterpreteerd. Dit kan geenszins blijken uit de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde passages uit het gehoorverslag. Hetzelfde geldt voor de stelling dat de *protection officer* manifest geen geduld aan de dag legde en er zelfs een dreigende taal op nahield. Dat de *protection officer* verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onderbreekt en vraagt om zijn verklaringen te beperken tot zijn persoonlijke situatie en problemen en te antwoorden op de gestelde vragen of bepaalde kritische vragen stelt teneinde (meer) duidelijkheid te bekomen over de kernaspecten van het asielaanvraag wil niet zeggen dat de *protection officer* zich geen duidelijk of correct beeld zou hebben willen vormen van verzoekers asielmotieven. Integendeel, de *protection officer* tracht tijdens het persoonlijk onderhoud net een inzicht te krijgen in verzoekers asielmotieven door het stellen van meerdere gerichte relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. Verzoeker toont met zijn kritiek in het verzoekschrift en ter terechtzitting op geen enkele wijze aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende de kans zou hebben gekregen om zijn asielmotieven toe te lichten of dat hij omwille van de vraagstelling of de houding van de *protection officer* onvoldoende is kunnen ingaan op bepaalde aspecten van zijn relaas. Verzoeker kreeg aan het einde van het persoonlijk onderhoud overigens de mogelijkheid om nog iets toe te voegen aan zijn relaas, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker en zijn raadsman aan het einde van het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking hebben gemaakt over de wijze waarop verzoeker werd gehoord, de vraagstelling door de *protection officer* of diens communicatie met verzoeker. Het is dan ook weinig ernstig om pas na confrontatie met een negatieve beslissing kritiek te uiten op het verloop van het persoonlijk onderhoud. In de mate de *protection officer* volgens verzoeker één en ander verkeerd heeft begrepen, merkt de Raad op dat verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een actief oppositielid is geweest, en evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij door het verzamelen van bewijzen van corruptie door het Staatsoliebedrijf, vervolgd wordt door de Venezolaanse autoriteiten of de Tupamaros en colectivo's.

2.7.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De door hem neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Het attest van de MUD (Mesa de la Unidad Democrática) werd reeds besproken onder punt 2.7.1.. De overige documenten worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct beoordeeld als volgt: *"De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw professionele activiteiten, uw identiteitsgegevens en deze van uw gezinsleden staan immers niet ter discussie. Dat u in Venezuela tweemaal betrokken was in een auto-ongeluk, hetgeen u aantoont aan de hand van tal van documenten en foto's, wordt evenmin betwist. Uit de foto's van overstromingen kan niets worden afgeleid over uw persoonlijke situatie en uw voorgehouden problemen en uit de foto's die genomen zijn op een industriële site kan geenszins worden afgeleid dat u deze zonder toestemming hebt genomen. Dat er sprake is van corruptie kan hier evenmin uit blijken. Op één van de foto's zijn trouwens twee personen te zien die poseren en hun duim in de lucht steken, hetgeen ook niet strookt met uw bewering als zou u deze foto's in het geheim en zonder toestemming hebben genomen (zie groene map in administratief dossier, stuk 9). (...) Uit de medische attesten van u en uw gezinsleden kan enkel afgeleid worden dat jullie in Venezuela medische verzorging kregen voor tal van aandoeningen en kwalen. Betreffende de nierziekte van uw dochter die in Venezuela momenteel niet behandelbaar zou zijn, dient opgemerkt dat uw dochter zich nog steeds in jullie land van herkomst bevindt. Daarnaast is de beoordeling van dergelijke problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken."*

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8.2. De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker maakt immers geenszins aannemelijk dat hijzelf in een extreem moeilijke en mensonterende situatie leefde. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na het behalen van zijn ingenieursdiploma en na een stage bij het staatsoliebedrijf Petrôleos de Venezuela (PDVSA) steeds gewerkt heeft. Wanneer verzoeker niet werkte voor een onderneming, dan werkte hij voor eigen rekening. Verder blijkt dat verzoekers echtgenote voor het ministerie van onderwijs werkt als leerkracht (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 3-5 en p. 15). Waar verzoeker partij tijdens het persoonlijk onderhoud nog aanhaalt dat het loon dat hij zou verdienen in Venezuela, gelet op de economische situatie, niet zal volstaan om de huur te betalen, wijst de Raad erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn gezin actueel inwoont bij zijn schoonouders, die een inkomen halen uit de verhuur van twee kamers in hun huis (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 3). Met de loutere verwijzing naar de socio-economische crisis in Venezuela brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Venezuela. De Raad wijst er in dit verband nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn er *in casu* geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. De selectieve verwijzing naar bepaalde passages uit de in het administratief dossier vervatte COI Focus betreffende de socio-economische situatie in Venezuela, kan immers geenszins volstaan om *in concreto* aan te tonen dat ook verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een preciaire situatie dreigt terecht te komen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden bijgetreden in diens besluit waar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”*

2.8.3. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift uitvoerig naar de hoge graad van geweld in Venezuela. Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker nog persartikels uit “Le Monde” en “De Standaard” van 31 januari 2019 die “*de ernst en de*

volatiliteit van de politieke en sociale situatie in Venezuela duidelijk onderstrepen". Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat het geweld er wijdverspreid is. Zo blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier onder andere dat Venezuela door de diepe politieke, economische en sociale crisis in een staat van chaos terecht gekomen is en dat het risico bestaat dat het geweld zulke proposities aanneemt dat de overheid niet meer in staat is de geweldplegingen van de paramilitaire groepen in de hand te houden. Dit klemt des te meer nu ook andere landen zich in het interne conflict mengen en M. Guaido, die zich uitgeroepen heeft tot interim president, steunen (zie nieuwe informatie bij de aanvullende nota toegevoegd door verzoeker ter terechtzitting).

Het geweld wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *Colectivos chavistas*, de megabandas, enz. (COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*", p. 45). Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan echter niet blijken dat er in Venezuela actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de situatie in Venezuela dermate volatiel en onvoorspelbaar is geworden dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert (met name de COI Focus van april 2018) thans te achterhaald is om de betreden beslissing op afdoende wijze te gronden. Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van 31 januari 2019 blijkt dat de situatie zeer precair is, doch niet dat de situatie zulke proporties heeft aangenomen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad besluit dienaangaande dat het de taak is van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De verwijzing naar algemene rapporten en krantenartikels (zie stukken neergelegd ter terechtzitting) betreffende de situatie in het land van herkomst volstaan niet om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben betrekking op personen afkomstig uit El Salvador. De verwijzing naar deze arresten is bijgevolg niet dienstig. Bovendien hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

2.8.4. Waar verzoeker nog verwijst naar de UNHCR "*Guidance note on the outflow of Venezuelans*" van maart 2018, merkt de Raad vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, nergens in dit rapport wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden. In het rapport wordt enkel opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hun toegang te verlenen tot de asielpprocedure, zodat personen die een nood aan internationale bescherming hebben als zodanig herkend worden en beschermd worden tegen refoulement. Verder verklaart UNHCR dat het maatregelen die een versnelde of vereenvoudigde toepassing van de Vluchtelingenconventie mogelijk maken, steunt.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS